

Arrest

nr. 89 443 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 21 februari 2011 een derde asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten. op 29 maart 2011 werd besloten de asielaanvraag niet in overweging te nemen en werd hem een bijlage 13quater afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [A.M.S.] [...] die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.02.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 05.12.2008 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 02.02.2010 een beslissing 'weigeren vluchtelingenstatus + weigeren subsidiaire bescherming' werd genomen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 12.05.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 11.06.2010 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 28.06.2010 een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; betrokkene op 21.02.2011 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene verklaart dat zijn probleem nog steeds aan de gang is maar hij hierover geen nieuwe details kan vertellen; betrokkene verklaart dat hij voor zijn leven vreest en hij bij een terugkeer naar Irak zal worden opgepakt in plaats van zijn vader; betrokkene voor dergelijke verklaringen geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene verklaart dat de situatie in Kirkook heel slecht is; dergelijke verklaringen niet het persoonlijke karakter van betrokkene zijn problematiek kunnen aantonen; betrokkene zijn geboorteakte naar voren brengt; betrokkene reeds de kans had dit document naar voren te brengen in het kader van zijn eerste asielaanvraag; het CGVS stelde dat betrokkene bewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden door het voorleggen van bedrieglijke identiteitsdocumenten; betrokkene geen documenten voorlegt die deze conclusie kunnen ontkrachten; de RVV tevens in beroep dd. 20.04.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"A. Gegrontheid

1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166). Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.. De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. De gemachtigde van de minister achtte het gepast in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring na een zeer summier onderzoek en een beslissing die slechts één paragraaf in beslag neemt. De DVZ is van oordeel dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt aangaande zijn asielrelaas. Verzoeker repliceert dat hij voor het eerst zijn originele geboorteakte heeft neergelegd. Hij was in de onmogelijkheid -zoals hij heeft uitgelegd- deze reeds neer te leggen ten tijde van zijn eerste asielaanvraag: de originele geboorteakte bevond zich in het huis van zijn grootmoeder, die een tijdje geleden overleed. Toen zijn familie deze terug vond, hebben ze hem deze direct opgestuurd. Verzoeker dient zijn medewerking te verlenen aangaande het bewijzen van zijn identiteit. Hij heeft in elk geval zijn plicht gedaan door het neerleggen van zijn geboorteakte. De gemachtigde van de minister dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren en een evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt, inclusief de neerlegde geboorteakte. Hij dient daarbij aan verzoeker het

voordeel van de twijfel te gunnen om alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen *"op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen"*, alsook dat *"de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4"*.

De gemachtigde heeft rekening gehouden met het nieuw voorgelegde stuk, met name de geboorteakte, doch geoordeeld dat dit stuk reeds tijdens de eerste asielaanvraag had kunnen worden voorgelegd. Verzoekers blote bewering dat dit onmogelijk zou zijn geweest, doet hier geen afbreuk aan. Het betreft dus geen nieuw stuk in de zin van bovenvermelde wetsbepaling.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC